

inquietud

Organ del Partit d'Esquerra Republicana de Granollers i Comarca

INQUIETUD en reapa-
rèixer saluda a tots els bons
republicans i a tots els homes
d'esquerra i d'avançada.

Dels treballs publicats en són responsables
llurs autors

RADACCIÓ: Plaça Maluquer i Salvador, 15
ADMINISTRACIÓ: Carrer J. Montaña, 70

Granollers, 14 d'Abril de 1932

Preu de subscripció: 2'50 pessetes semestre
Preu del número: 15 cts. • Sortirà els dissabtes

¡Salut!...

Ara fa poc més d'un any, el Centre d'Unió Republicana de Granollers i el grup de socis de La Unió Liberal que editava INQUIETUD, amb llur inscripció en la Conferència d'Esquerres i més tard amb llur adhesió al Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, sorgit d'aquella memorable Conferència, iniciaven a Granollers la política del nostre Partit.

Les eleccions municipals del 12 d'Abril oferiren la primera avinentesa de brega i ens plau moltíssim recordar, ara, al cap d'un any, l'actuació noble i serena dels nostres amics que, amb plena consciència de la gravetat cabdal d'aquells moments, volgueren incorporar la nostra ciutat al moviment revolucionari que significaven aquelles eleccions.

Tant en la preparació d'aquella consulta al poble com en el seu desenvolupament, cap baixa passió no fou posada en joc; cap petit interès personal no fou cotitzat; cap greuge ni cap rancúnia no fou explotada per tal d'assegurar el triomf de la candidatura d'Esquerra. Els vots obtinguts per ella fóren el fruit exclusiu de la lliure voluntat dels seus simpatitzants i la derrota soferta mai no ha pogut ésser retrata pels nostres adversaris com un motiu de mofa i més aviat els vots obtinguts per nosaltres han hagut de merèixer llur respecte, per tal com significaven el desvetllament d'una consciència ciutadana que tard o d'hora ha de bandejar definitivament el caciquisme de la nostra ciutat:

No lluitem solament per a guanyar —dèiem ara fa un any—. Aspirem, també, a que les lluites polítiques en el nostre poble, perdin aquest tò de baralla entre zulús, aquesta antropofàgia insatisfeta, aquesta pàtina de salvatgeria que llencen uns grups contra d'uns altres per a no edificar res, absolutament res, damunt la carronya de l'enemic vençut i esquarterat.

Nosaltres no tenim pressa. No hem de presentar cap factura a l'Ajuntament; no hem de venjar cap agravi personal; no sentim cap impaciència morbosa. Nosaltres lluitarem sempre amb armes nobles i per a fins enlairats.

Nosaltres no tenim cap pressa i estem segurs que un dia o altre tot el poble ens seguirà.

* * *

Però és que no limitem la nostra actuació dintre el clos de la lluita política local. Aspirem a desvetllar la comarca vallesana i en aquest sentit la tasca realitzada durant aquest primer any de República ens omple d'orgull. Més d'una trentena de Centres d'Esquerra han estat fundats en els pobles de la nostra comarca natural. Els neguits i les fretures d'aquests nuclis selectes que en els petits pobles i llogarrets agafen el dramatisme més punyent per tal com la vida és més senzilla i paradoxalment més tensa, són també els nostres neguits i les nostres fretures. Una aspiració comuna ens agermana i estén els llaços d'una solidaritat cordial que unifica els esforços de tots plegats vers una ciutadania tot just entrellucada.

Amb la implantació de l'Estatut, la personalitat de les comarques catalanes prendrà una nova vigoria i caldrà tot seguit endegar els interessos de la capitalitat i dels pobles comarques en un sentit que no es contrapuntin, ans bé es complementin i s'estimulin mútuament, lluny de tota centralització abassegadora i més aprop de la idea que de l'autonomia dels pobles i dels individus tenim formada.

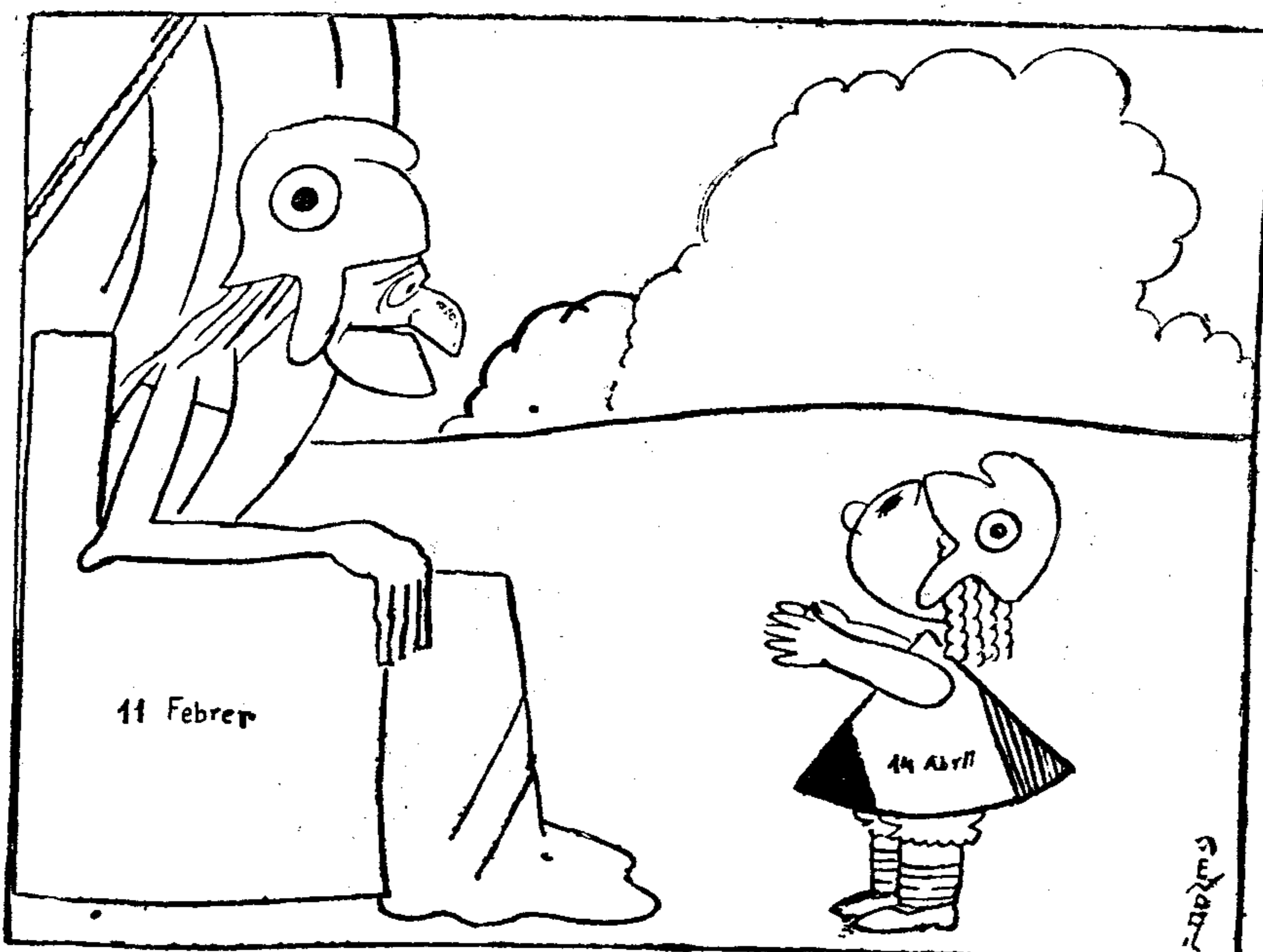
Els pobles del Vallès Oriental han fet tant de camí en aquest any, vers la seva lliberació individual i col·lectiva, que com a vallesans que som en sentim una gran joia i se'ns omple el cor d'esperances.

* * *

Al cap d'un any d'actuació, en l'aniversari primer de la República i en vigílies de la implantació de l'Estatut de la nostra llibertat, ens plau saludar fraternalment els homes sincerament republicans de Granollers i de la comarca vallesana i esperem que en l'hora gloriosa de bastir les noves institucions catalanes, tots serem a la tasca, amb el cor alegre i amb l'esguard fit en l'avenir.

L'Estat espanyol despèn a Catalunya: Ensenyament (tots els graus) 17.000.000 de ptes. Policia i Guàrdia Civil 19.500.000 de ptes. ¿D'això en diu F. de los Rios cultura espanyola? (De «Justícia Social»)

FENT BALANÇ

— ¿Què et sembla, àvia?
— Bé, noia; però procura passar sempre per l'esquerra, així els de la dreta, els veuràs venir de cara.

Catalunya, els intel·lectuals i la República

Agustí Esclasans —un dels intel·lectuals catalans més dignes d'afecte i de respecte, un veritable intel·lectual— s'ocupava en articles apareguts en l'«Almanac de l'Esquerra de La Torratxa» i en la pàgina de llibres de «La Humanitat» de dies passats, de la crisi d'intel·lectualisme a Catalunya.

Veritablement, cap d'aquests nois de casa bona que ara es dediquen a fer d'intel·lectual ha superat els vells valors de l'intel·lectualisme a Catalunya, que segueixen essent els valors joves —si joventut vol dir força— per essència i potència. Cap d'aquests pobres nois de casa bona —relativament bona— pot comparar-se amb un Prudenci Bertrana o amb un Joan Puig i Ferrater.

No passaran pas a la història; dintre breu temps no se'n cantarà gall ni gallina. I és que cap d'aquests pobres nois que militen a la Lliga i a Acció Catalana té personalitat, o tenen una personalitat manllevada, mal traduïda del francès.

L'obra d'aquests pobres nois, naturalment, és negativa. No poden construir i es dediquen a destruir: a destruir per mitjà del libel, de la injúria, de la broma grassa i grollera. En realitat, malgrat tots els seus esforços desesperats, no destrueixen res. Les ganes ja hi són, però els manca autoritat i força.

Vanament pretenen ocupar un lloc, tenir una categoria. El poble els la negarà sempre. Perquè veuen en ells el sediment burgès que els fa indesitjables i mesquins; perquè no poden dissimular aquella desagradable pudoreta de botiguer i de capellà que els delata sempre, àdhuc quan pretenen disfressar-se de republicans.

Perquè alguns d'ells —educats, com tots els altres, en l'escola de l'oportunisme i l'arribisme— ara s'han disfressat de republicans. Però, com era d'esperar, la disfressa no els ve bé. I són una mena de republicans que d'una manera hipòcrita i sagristanesca, es dediquen a sabotejar i injuriar la República, a trobar-li defectes, a posar-la en ridícol. Tot això en nom de l'ordre i del seny, d'aquell ordre i aquell seny amb què, impudicament, vilment, col·laboraren en la més estúpida de les dictadures. Tot això sense atacar directament la República: atacant els seus homes, cobrint-los de ridícol.

Sortosament aquests minyons no tenen prou solvència, prou autoritat per a l'atac. Per això, per molt que ho intentin, no fan mal. I és que no pot fer mal tothom qui vol. Si no fos així, al món no s'hi podria viure.

¿Qui són aquests pobres minyons que criden tant, que viuen dintre una escaparata, que tenen aquest desesperat afany de popularitat —a pesar que no parlen més que de minories i seleccions— que s'erigeixen en àrbitres de tot?

No ens hi amoinem. No són res, no són ningú. O bé són ben poca cosa: quatre exseminaristes, quatre pastissers aficionats a la literatura, quatre pedants, quatre nois alguns d'ells més aficionats a la literatura aliena, que després fan passar per pròpia.

Aquests indesitjables són els que s'atreveixen a enfrontar-se amb els homes de l'Esquerra.

LUÍS CAPDEVILA

Meditant

14 d'Abril de 1931.

Data memorable. Epíleg d'una tragèdia. Fi d'una farsa, els comparses de la qual eren tot un poble. I els protagonistes, els privilegiats, que enlluernaven amb pompositats i disbauxes aquest poble, volien fer-li creure que el país s'enriquia, que anava de cara al progrés, quan en realitat anava a la ruïna i a la degeneració.

Oh, país nostre! Quan despullat de les galanures i brillantors de quincalleria, els nous homes que varen prendre el poder, han deixat de banda aquests induments superficials per a escrutar les entranyes de la veritat, i encarrilar la marxa de la República pels camins de la civilització, és quan han vingut les sorpreses. És quan la veritat: de tan real com ens l'han presentada, l'hem trobada amarga.

14 d'Abril. Pròleg d'una nova vida. Imitant el immortal Ignasi Iglesias, podriem dir que ens trobem en plena representació del seu drama «Foc nou».

Encara que uns per ignorància i altres per mala fe, diguin que enyoren els temps passats, no ens convenceran pas amb els seus arguments. Els uns, són de plànyer per tan fàcils a l'engany. Als altres, vagi el nostre desprec per reaccionaris que tot emparant-se en les tradicions sagrades, sols pretenen l'embrutiment de la Humanitat.

La República, però, va fent el seu camí, mal pesi als que troben que n'ha fet massa; mal pesi als que diuen que no ha fet res.

Per això els que militem al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, no desmaiem. Tenim confiança en el nou règim; i més ara en vigílies de l'aprovació de l'Estatut que permetrà posar en pràctica el nostre programa. I en dir que tenim confiança, no volem pas dir que volem aturar-nos ni menys retrocedir un pas. Per aquesta raó no podem admetre les afirmacions del senyor Lerroux, en el seu cèlebre discurs, quan digué: *Basta de persecuciones religiosas* (com si aquestes existissin) i que *resolver el problema de la tierra es obra de generaciones*.

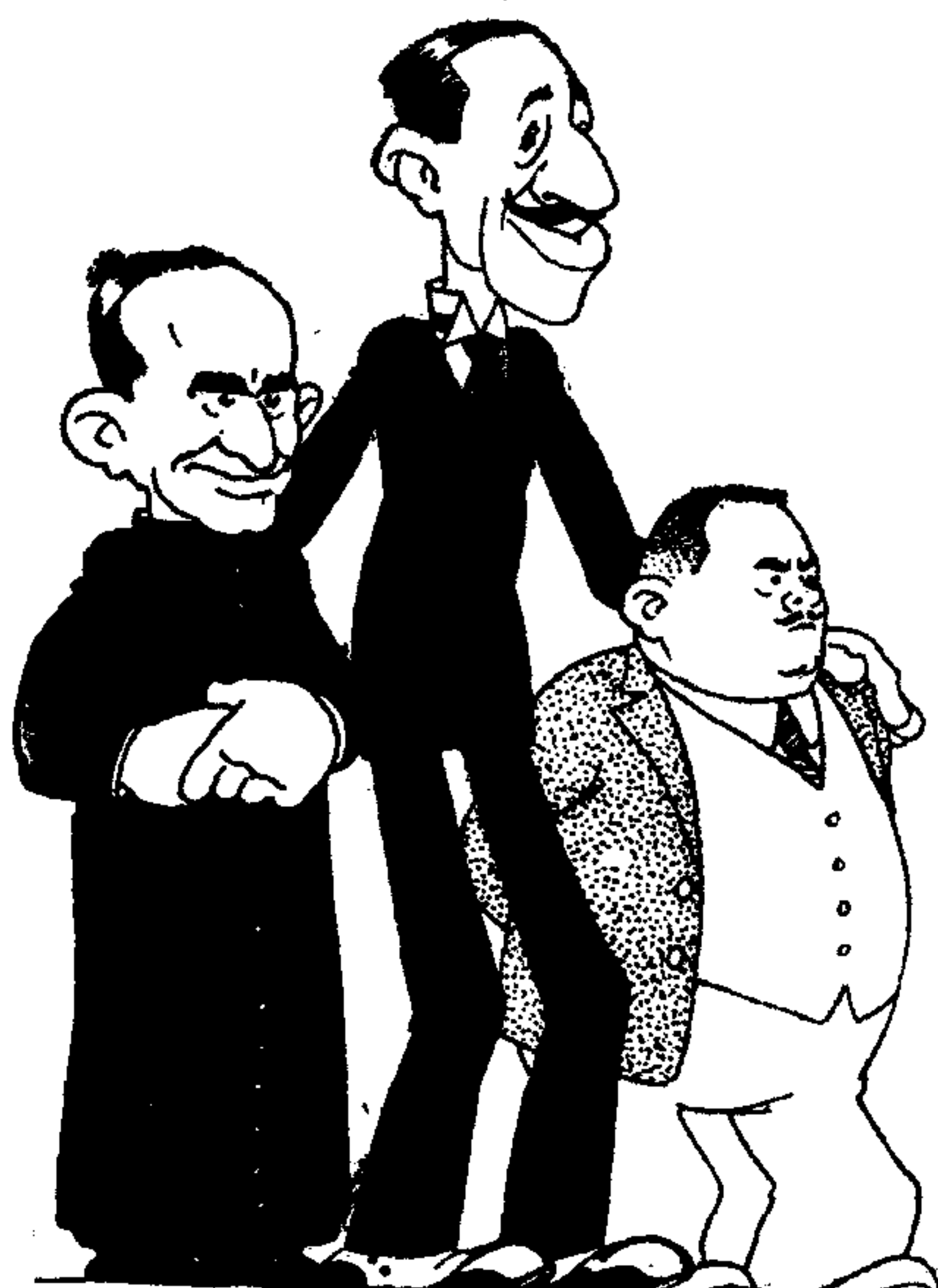
Tampoc podem aprovar certs procediments de pujar una escala saltant de replà en replà. No essent acróbates ens hi trencariem el cap sense obtenir res. Volem anar endavant, pujar, però amb els peus plans i comptant els graons.

14 d'Abril de 1931! En el primer cap d'any i recordant-te, ens sentim joiosos d'haver ajudat a l'adveniment de la República.

República, Autonomia, Federació. Sinònims de Llibertat, Justícia, Humanitarisme i Progrés.

GABRIEL SABATÉS

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

— Els que regien el nostres destins abans del 14 d'Abril de l'any passat.

INQUIETUD A L'AGUAIT

Finestres

Les que donen al carrer de Maspons, d'una casa on hi viu un conegut cavernícola granollerí, estan hermèticament tancades, des de la inauguració del «Centre Radical (a) de Alianza Republicana». Naturalment, el bon pare tem per les seves filles, perquè com que en el programa dels lerrouxistes hi consta el, *levantar el velo a las novicias...* Res home! vols callar?

Plaques

Al concurs de plaques, ara fa poc tancat, el nostre Ajuntament compost per fabricants de macarrons i fideus, cançalladers, forners, tenders etc., etc. que en això de l'art en saben d'aquí fins allà, ha donat els premis als Srs. Lassús (beca del Ajuntament) Raspall (arquitecte municipal) i Vidal (un nen molt bufó que va a 2.ª Ensenyança); la de aquest últim es tan bonica, que creiem que és original. Si no fos que hi ha un «¿Quiere V. aprender de dibujar en quince días?» que li esgarria la cria.

Del Noticiero

«El Noticiero Universal» del 28 de Març, publicava la següent esquila funerària: En Fèlix Reixach Coral, artista pintor sord-mut supervivent expositor de l'exposició del 1883, ha mort el 27 del corrent a l'edat de 77 anys, havent rebut els sants sagraments.

Diàleg al vol

—La «Soli» va dir que en Companys és l'autor d'aquella frase referent a l'Anguera de Sojo: *Es el mejor gobernador que en 50 años ha tenido Barcelona*.

—No home no. Ho va dir en Domingo precisament quan el governador i l'Esquerra estaven en pugna i això va provocar la dimissió de l'Anguera. A més «L'Opinió» ja ho va desmentir.

—Però la «Soli» després ho tornava a dir.

—Ah... Quan la «Soli» ho diu.

—Es clar home, es clar!

Fora de concurs

Sabem que fou declarada fora de concurs una placa que presentà el nostre amic fotògraf senyor Bosch. El senyor Raspall volia donar-li un premi però no va poder ésser, era una placa velada.

També en volia donar un a en Serra, però li mancaven dos mil·límetres per les dimensions mínimes, i allavors ell i el senyor Camillo, agafaren el dibuix un per cada extrem i començaren a estirar a veure si es donava, com les sabates, però els que es donaren foren ells. La bona voluntat se'ls hi veia per això.

Confusió

Han arribat notícies a la nostra redacció que en la inauguració familiar i paternal del Centre Radical (del Parc), va haver-hi un home que va estar bufant gran part de la nit, sense poder-se dir si era degut a l'avorriment o a l'entusiasme. Més tard però, hem sabut que es tractava del trombó de vares de l'Orquestrina que amenitzà la *velada*. Vaja home, val la pena de dir-ho abans!

Macarroni

A Barcelona s'ha començat una batuda contra els homes que viuen amb l'esquena dreta a la idem de les dones.

L'altre dia comentant aquesta nova, un contertulià de la nostra taula de cafè, home d'una bona fè excessiva deia:

¡Pobres capellans, ja us dic jo, que està vist que no els volen deixar tranquils!

Comentari

El primer vehicle que desflorà la virginitat del nou pont sobre el Congost, inaugurat fa poc, fou un cotxe de morts. Un amic nostre ens deia: Tè, aquest pont va fer-lo un viu i l'estrena un mort.

Camaleon?

Hi ha gran expectació en la nostra ciutat perquè hom diu que a la inauguració oficial del flamant Centre Radical (del parc) hi assistirà el senyor Lerroux i amb ell, el senyor Torras que, segons males llengües, cada dia es més republicà; tan que, segons sembla, també es proposarà *levantar el velo a las novicias*. Segons com, però, el que haurà de levantar, serà el *velo*.

GODWIN

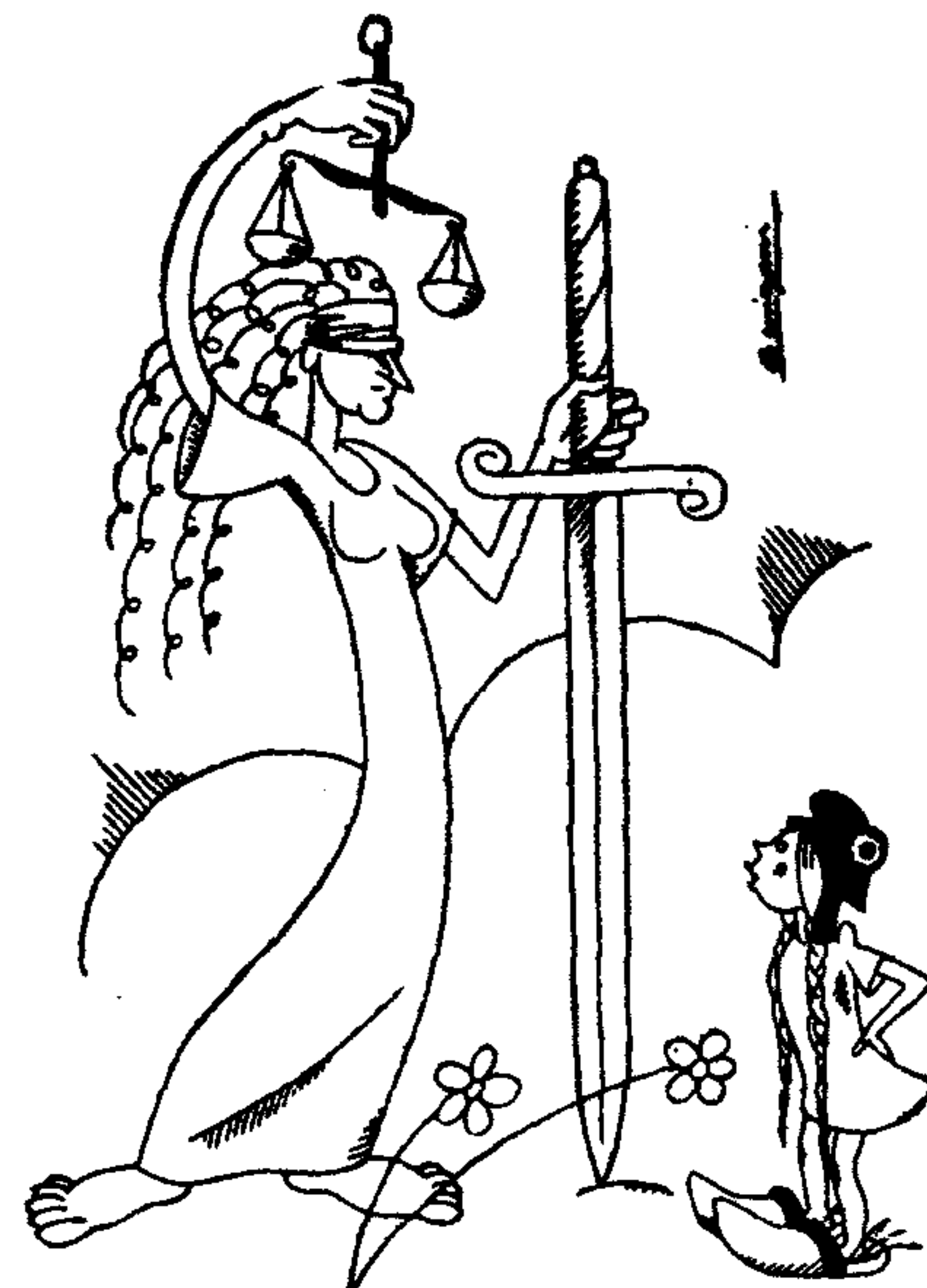
En evocar aquest nom creador de la més alta utopia del anarquisme, ens fa l'efecte que els seus deixebles no han estudiat prou a fons les seves idees realitzables. L'exaltació d'una anarquia destructora, ádhuc de l'economia col·lectiva del socialisme modern, s'ha apoderat de les masses incultes i, prescindint de tota preparació i estudi delicat, s'han llençat a divulgar, ultra les seves idees subjectivistes, els efectes destructors d'un mitjà mal interpretat per a aconseguir una fi negativa.

Guillem Godwin, heus ací l'home que ha fet la filosofia més subtil de l'anarquisme; les seves doctrines però, han estat fruit d'un minuciós estudi de les condicions escèptiques de l'obrerisme. En el seu llibre «*Political Justice*» publicat a Londres l'any 1783, crea l'esperit socialista naixent de la Revolució Francesa, estudia la biologia de la societat humil, treballadora i obra un caní extens a la realització «pro-emancipació» del proletariat, contra la força opressora del feudalisme despòtic; diu, que les classes productores han de tenir un lloc preeminent en la societat, puix que entent que aquestes són l'única força positiva que empeny els pobles via-progrés i que per tant, es deu a ella tot el que, en realitat ha estat la riquesa dels pobles i l'economia col·lectiva d'aquests.

En parlar, però, de la manera de trobar un fruit positiu en implantar aquest règim de justícia i equitat social, condemna tota violència, preludi de destrucció i per tant de finalitat negativa; i diu que les revolucions dels pobles han de fer-se amb els llibres i no amb les armes; fomenta la divulgació de la cultura i diu que l'obrer aconseguirà aquest lloc que li pertany a a la societat quan s'hagi preocupat de crear-se una personalitat pròpia, una cultura peculiar, quan en realitat la seva obra evolutiva hagi aconseguit per mitjà de l'estudi i de la preparació tot quant els seus fins propugnen. Meravellosa sentència!...

Opina Godwin que la propietat privada en el treball dels demés és injusta, però no per això deu ésser violentament destruïda; té gran confiança en el pervindre de la societat i en el progrés de la ciència, el qual multiplicarà els productes de tal forma que per a satisfer les necessitats peculiars de la humanitat n'hi haurà prou amb què l'home treballi tan sols mitja hora cada dia; així la vida seria tan fàcil i tan bella que provocaria la multiplicació dels homes, encara que no l'espanta el que aquests no pogués ésser mantinguts per la terra perquè si això esdevingués seria al cap de milions de segles i tal volta mai perquè la raó refrena també l'instint sexual «L'esperit —deia— dominarà el sentit fins a tal punt que la reproducció quedarà estacionada». Aquestes idees, expressades en el seu llibre «*Enquirer*» provocaren el cèlebre «*Essay of population*» de Malthus.

LA JUSTÍCIA

— Aquestes balances les tindrem d'afinar. Tenen tendència a caure cap a la dreta.

L'Estatut de Catalunya

Durant l'any que portem de República, hem tingut ocasió de constatar sobradament les opinions que a l'entorn del problema de Catalunya, sustenten diferents personalitats de la política espanyola. L'unitarisme artificial que creiem que desapareixeria automàticament en proclamar-se la República, s'ha manifestat tan agut com sempre en un bon sector de la política espanyola, malgrat el nou règim implantat. Ço que creiem fruit maleït de la monarquia ha resultat ésser imperialisme conscient de molts homes que es diuen —i que alguns fins i tot ho són— republicans. Els Royos, Mauras i Unamunos han estat flora abundant en la jove República.

No cal dir que la discussió del nostre Estatut, al Parlament, amenaça ésser quelcom borrascosa. Els centralistes que no comprenen, o no volen comprendre, el problema català; els que el conceptuen de carrincloneria; els que pretenen resoldre'l des de dalt, afluixant un xic el dogal; en fi, els que voldrien només republicanitzar l'imperialisme borbònic, es preparen ja per a la seva ofensiva contra Catalunya.

Malgrat tot, res no podrà ofegar la veu sobirana del nostre poble. El nostre Estatut, com voluntat ferma del nostre poble, serà respectat. Assisteixen a Catalunya drets essencials que no poden ésser atropellats en un règim de llibertat. La sobirania catalana ha arrelat massa en el terreny ètnic i àdhuc jurídic per a ésser anul·lada per les bufades unitaristes dels Royos i de tots els seus succedanis.

Catalunya s'emancipà en caure l'últim vèstag de l'imperialisme borbònic. I mestressa dels seus propis actes, va a Espanya, no a suplicar una almoïna, sinó a oferir la unió de dos pobles lliures; no a unificar, sinó a agermanar dues individualitats col·lectives. Ells, els espanyols, poden discutir, regatejar i fins negar-se a aquesta unió com a pacte que és. Però jamai amb el caràcter de dominadors. Solament com a part contractant que són.

M. CASTANIER

En conjunt, l'obra de Godwin, és de just humanisme, i si bé en la seva essència és una pura utopia, no per això deixa d'ésser profitosa per als que en abstracte sàpiguen interpretar-la.

Vegeu quanta diferència va de les teories del mestre a la falsa interpretació dels seus deixebles! Poc han sabut seguir les seves doctrines. Han fet subjectiva la filosofia anarquista de Godwin i l'han desnaturalitzada; han volgut modernitzar la seva essència i han aconseguit devastar la seva finalitat; l'aplicació de les pròpies iniciatives a les circumstàncies egoïstes ha provocat la desmoralització dels seus propis controladors.

Els que en realitat creguin que les doctrines de Godwin deixen d'ésser una teoria per a convertir-se en veritat objectiva, cal que segueixin el fonament de la seva obra; que fomentin aquesta cultura peculiar obrera que ha de donar personalitat i solvència moral a les classes proletàries; que la instrueixin, fent d'ella un mitjà eloqüent per a aconseguir la seva pròpia emancipació.

No enderroqueu ni destruiu, que aquesta economia que devastareu, fruit d'un treball intens us farà falta a vosaltres mateixos; no feu de l'anarquia una fantasma grollera armada de bombes i pistoles fins les dents. Feu-ne un evangeli social, un producte profitós; procureu que el somni es converteixi en realitat; feu, per aconseguir-ho, tot ço que us aconsella el mestre; estudieu a fons l'obra genial de Godwin, la filosofia de les seves idees, i un cop desaparegut aquest fantasma de terror devastador, i un cop l'anarquista sàpiga en realitat la verdadera essència d'aquest mot, jo seré el primer a seguir al peu de la lletra les vostres doctrines, encara que, en el fons, no siguin més que una utopia.

JOSEP FIGUERES BASSET

La Garriga, Març de 1931.

Contra la República, no!

Evidentment, la República la varem portar entre tots. Fou un alçament de tot el país, freturós d'unes noves institucions, el què enfila els homes representatius que el dia 12 d'Abril varen ésser elegits amb l'encàrrec concret de proclamar la República.

Tenen raó, doncs, fins avui, els descontents de la situació actual quan diuen que la República va ésser duta per l'esforç de tots. Però la República no es més que una forma de govern, un mecanisme polític que la democràcia pura ha establert per a que dintre del seu solc s'hi nodreixin i s'hi desenvolupin totes les activitats del país, d'acord amb la tendència general d'idees que aquest país. I si en les eleccions de les Constituents varen ésser elegits homes d'una determinada ideologia, l'obra de les Constituents, que és la primera obra de la República, ha d'influir-se fatalment d'aquesta tendència, d'aquesta coloració política, captada de la massa del país pel mitjà democràtic d'unes eleccions sinceres.

Per a les dretes, l'obra que les Corts porten feta és excessivament esquerrana; per a les extremes esquerres, aquesta mateixa obra és considerada conservadora i retardatària.

Totes dues opinions mereixen el més profund respecte mentre lealment siguin exposades i precisament en això ha de consistir la lluita política per a fer-les prevaler en unes altres consultes al cos electoral. El què no poden fer ni uns ni altres és combatre la República pel fet de no veure triomfants llurs ideals amb la seva implantació. L'atac als partits és lícit i àdhuc saní per al bé general; l'atac a l'institució que entre tots havem dut no es res més que una traïció a l'esperit democràtic i si en les dretes aquesta traïció va aparellada amb l'enyorança d'unes situacions de privilegi, en les extremes esquerres va de bracet amb la més negativa de les demagògies.

No confonguem, doncs, els punts de mira. La República és la forma externa de la llibertat i l'instrument de la democràcia del qual hem de valdre'ns tots, —tots,— per a procurar el triomf dels ideals de cada ú. L'atac a ella és un atac a nosaltres mateixos i la negació del sentit polític del país, tan ben evidenciat el 12 d'Abril.

En canvi, la lluita per a fer triomfar democràticament la pròpia manera de pensar i per a aplicar als problemes pendents les solucions que hom cregui més justes i més factibles, és la manifestació vital de què més necessita una República democràtica per a fer el seu camí.

Contra la República, només hi poden anar, per una banda els al·lucinat que voldrien aterrar-la, sense comptar, ara com ara, amb un instrument adequat per a substituir-la, i per l'altra banda, els pobres d'esperit que, sense una visió ample i serena de la política, es mouen en el terreny dels petits interessos i es dediquen, inconscientment, al cultiu de la rancúnia.

E. SARROCA

INQUIETUD

es ven al preu de 20 cèntims a la parada de llibres

≡ GURGUI ≡

14 d'Abril de 1931

Bona punteria!!

El menyspreu a les realitats

S'ha enfilat tant el cervell humà en les seves elucubracions que, indubtablement, la raó se n'ha ressentit. Hem capgirat les idees. Hem tergiversat el que és real amb el que és fictici. Confonem ja ço que és causa per efecte. Hem embrollat tant les coses, hem complicat tant la vida, que la mateixa realitat ens entrebanca.

Palesa penyora de la raó trastocada de la nostra civilització, n'és ço que acaba de fer Nord Amèrica. Per un determinisme d'aquest embroll de finances i especulacions que regeix els destins dels pobles, Nord Amèrica, ha destruït immenses produccions agrícoles. Una operació financiera, un càlcul aritmètic ha determinat aquest acte. D'unes xifres escrites depressa i nerviosament hom n'ha tret la conclusió terminant de que la Naturalesa, generosa, perjudica la societat. Han estrangulat els seus fruits i uns homes plens de petulància se han dit: hem salvat l'economia.

Tanmateix l'economia de la generalitat de pobles s'esdevé una cosa ben arbitrària, desarrelada cada dia més de tota realitat. Ara és Nord Amèrica que per mandat d'aquesta economia arrasa els seus fèrtils camps plens de vida, com si enyorés una guerra. Que això porti milers de famílies a la misèria; que això engruixi les fileres dels sense feina, és conseqüència aquesta sense engruna d'importància. L'economia que cerca la manera de satisfer les necessitats dels pobles i dels individus, aconsella que es destrueixin aquests elements de subsistència, malgrat els seus efectes gens saludables. Altres vegades és també per un determinisme semblant que es paralitzen centres de producció. Es tanquen fàbriques i tallers i s'augmenta i s'intensifica el mal-estar entre els homes. I sovint oïm gemecs de certes nacions per llur crisi de superproducció, motivades per la manca de consum; i per altra banda, oïm també els gemecs d'una infinitat d'éssers que no poden consumir.

Ens havem apartat un xic massa de la natura. Tot ço que deuria ésser subordinat al fet natural, per ésser, precisament, efecte d'aquest, ho hem erigit en cosa essencial. Ens hem situat damunt d'un pla absolutament fals. Sobre una base constituïda per especulacions, finances i economies artificioses. I des d'aquest embolic pretenim postergar i dominar l'únic que és ineludible, immutable i permanent. No són els fruits de la natura, el treball dels homes, les necessitats primàries dels individus, els que determinen i regeixen aquestes relacions i combinacions dels homes que necessàriament deuen produir-se per a millor satisfer les necessitats imperioses dels pobles. Són aquestes especulacions i combinacions que divorciades de les realitats pretenen subordinar a la seva volubilitat el que no obeeix a més llei que la natura.

Aquest menyspreu a les necessitats vitals dels pobles, aquesta avalanxa imponent de realitats desateses que sorgeix arreu del món, llevat d'un poble que sapigué satisfer-les, arrollarà implacablement, tota l'artificiositat de la nostra civilització.

JUDA

La subscripció a INQUIETUD és **gratuïta** per els socis de la Secció Política de "La Unió Liberal".

Hauran de pagar únicament 5 cèntims, al repartidor en l'acte de rebre el número en llurs domicilis.

N · O · T · I · C · I · A · R · I

Preguem a les entitats de la comarca que no hagin designat llur corresponsal, ho facin tot seguit i es serveixin comunicar-nos-ho, com també el nombre de subscripcions o exemplars que havem de remetre'ls-hi. I als corresponsals ja designats els agraiem procurin propagar i difundir entre els elements del partit en cada poble el nostre periòdic

De la Comarca

LA GARRIGA

— Aviat es celebrarà la inauguració oficial de la biblioteca de l'Associació Protectora de la Instrucció; han promès assistir-hi el Conseller de Cultura Ventura Gassol, i altres personalitats. L'Ajuntament ha cedit per 2 anys l'Enciclopèdia Espasa. L'Ajuntament de Barcelona, el Ministre d'Instrucció Pública i la Generalitat han promès enviar extenses col·leccions de llibres. És la primera biblioteca popular que hi ha a La Garriga; li desitgem molt d'èxit, igual que als cursets de filologia, pedagogia, literatura, cultura general, política, economia, etc. que s'hi celebraran.

— L'Ajuntament ha emprat en els treballs de neteja de la població, als obrers sense feina J. Fortuny, J. Plandiura, J. Artés i Jordi d'Estela.

— S'ha constituït un grup monàrquic alfonsoí del qual ens diuen en formen part els senyors Corrons, Perris, Plandiura, Montpart, Rocafort, Malloll, i tots els supervivents de la difunta U. P. N.

— El partit lerrouxista sembla que remou la cua; amb el seu cabdill local senyor Pedrals té l'esperança de reclutar un gran contingent d'anfibis.

— «La Vanguardia» va fent brometa, i el fill del senyor Fitó podrà donar les gràcies al corresponsal senyor Fortuny, per haver-lo posat en evidència manifesta.

— Avui, en ocasió de celebrar el primer aniversari de la proclamació de la República, el nostre Centre d'Esquerra Republicana, oferirà un Champany d'Honor al seu secretari. En Josep Figueres per la tasca de propaganda portada a terme arreu de la nostra comarca. — C.

LLISSÀ DE VALL

— Els nostres companys d'aquest poble ens assabenten dels atropells de que són

De les Corts Constituents

Del diari de sessions del Congrés, del dia 12 de Febrer de 1932.:

«A las Cortes Constituyentes. — Los Diputados que suscriben tienen el honor de someter a la deliberación de la Cámara la siguiente proposición incidental:

«Que la Cámara acuerde pedir al Gobierno que ordene la entrada del vapor "Buenos Aires", que conduce a los deportados por los sucesos de la cuenca del alto Llobregat, al puerto que se encuentre actualmente más próximo al lugar donde esté su ruta y que al mentado vapor suba Comisión de médicos que reconozcan a los que conduce para desembarcar en Bata (Guinea Española) y sean hospitalizados en debidas condiciones los que estén enfermos y sean desembarcados en lugar que no perjudique la salud de aquellos otros que por sus condiciones de cualquier orden presuman o consideren que no han de poder resistir las fiebres tíficas de aquel país.»

Palacio del Congreso, 12 de Febrero de 1932. — Antonio Jiménez y Jiménez — Rodrigo Soriano — Eduardo Layret — Salvador Sediles — José Grau Jassans — Ricardo Crespo — Juan Selvas — Alfonso Rodríguez Castela — Angel Samblancat — José Balbontín — Ramón Franco — Juan Botella.»

víctimes molts masovers de la propietat de la qual n'és administrador judicial el senyor Amat.

Una de les acusacions més greus que se'ns fan d'aquest senyor, és que no lliura ni ha lliurat mai cap rebut de les quantitats pagades i cobrades en relació a l'administració de la finca, i ara per a perseguir els rabassaires i els homes republicans s'entretén en presentar denúncies al Jutjat, i que segons tenim entès, troba l'apoi del Secretari i el Jutge municipal del poble.

Altra acusació és la tallada d'arbres que està fent, i segons tenim entès, sense cap dret.

Les autoritats a qui correspongui, ¿no podrien obrir una informació i esbrinar el que hi pugui haver sota la taula? — C.

L O C A L

EL PROTECCIONISME DEL NOSTRE AJUNTAMENT

Hom ens assabenta de la política econòmica que segueix el nostre Ajuntament.

Dies enrera a petició d'uns quants venedors d'aquesta localitat, fou prohibida als venedors de verdures forans la venda al detall. No cal dir que aquesta protecció a profit d'uns quants intermediaris costa molt cara al públic en general, puix que cada coliflor li costa un ull de la cara.

Ara se'ns comunica, també, que el nostre Ajuntament, a instància del gremi de lleters, es proposa aplicar un *impost* a tota la llet que procedeix de fora de la localitat. Només ens resta dir que la Cooperativa «La Unió», d'aquesta localitat, gestionava la provisió de llet als seus associats amb algun lleter de fora.

Pel nostre Ajuntament no hi han més ciutadans que els que són del Gremi. Els interessos del públic en general no són res.

Vagi la nostra protesta contra aquest proteccionisme descarcat.

SANT CELONI

ALERTA REPUBLICANS!

L'Ajuntament de Sant Celoni, encara creu que estem en temps de Dictadura. Una prova palesa n'és l'acord pres fa pocs dies, votant cent pessetes per a contribuir a obsequiar al senyor Anguera de Sojo, amb una vara de comanament com a agraïment dels favors rebuts durant la seva actuació en el Govern Civil de la província.

Costa tan poc de fer obsequis amb els cabals del poble!

Quins administradors són aquests que essent-ho d'un Municipi carregat de deutes i tenint més de setanta famílies que passen les més grans vicissituds per manca de treball, no s'han dignat mai prendre cap acord per tal d'atendre llurs necessitats?

DEL PARTIT

De l'homenatge a Lluís Companys

Un grup d'entitats i amics d'Esquerra Republicana de Catalunya, organitza per al dia 24 del corrent, sota l'alt patronatge del President de Catalunya, un acte d'homenatge al cap de la minoria parlamentària catalana a les Corts Constituents, el nostre il·lustre i volgut militant Lluís Companys.

El programa d'homenatge es el següent:

APAT POPULAR D'HOMENATGE que tindrà lloc al Palau de Belles Arts, de Barcelona, el tiquet d'assistència al qual, PER TAL DE POSAR-LO A L'ABAST DE TOT-HOM s'ha pogut fixar en el preu de NOU PESSETES.

PLACA D'ARGENT, montada damunt marbre, obra de gran mèrit artístic realitzada pels Tallers Vallmitjana, commemorativa de l'acte i COSTEJADA PER SUBSCRIPCIÓ POPULAR.

ALBUM DE SIGNATURES, bellament rel·ligat, destinat a expressar l'adhesió de tots els que no puguin assistir a l'acte.

Per adhesions podeu dirigir-vos a qualsevol element de la Junta d'Esquerra Republicana i en el cafè de La Unió Liberal tots els dies de 9 a 11 del vespre.

Heus ací les conseqüències d'haver portat al Municipi uns elements que sols tenen aptituds per a passar la maroma. — C.

SANTA EULALIA DE RONSANA

— Saps que el nostre batlle té un mes de vacances?

— Si, ja ho sé, és per anar als «Ejercicios Espirituales».

— Doncs ja saps més que jo, perquè no sé si és pel què dius o bé perquè vol que el tinent d'alcalde resolgui, en la seva absència, l'afer del repartiment de consums...

— Pot ésser que tinguis raó, noi, perquè corren rumors, també sobre la qüestió de la llum; de si els pals pagats eren de ferro i s'han tornat de fusta.

— Deixem lliscar els aconteixements i el temps ho aclarirà.

Les bones intencions dels cavernícoles

Del «Diari de Tarragona».

Aquests dies darrers la Premsa de Madrid ha parlat d'unes fulles grogues que es fan arribar per correu a les cases particulars, reconegudes com a catòliques fervents, que duen per títol *Juramento de los Caballeros de Colón*. Les fulles duen un espai lliure destinat a la signatura de las persones que vulguin fer el jurament, que és com segueix:

«Asimismo prometo y declaro que usaré, cuando la oportunidad se presentare, guerra sin cuartel, secreta o abiertamente contra todos los herejes, protestantes y masones, según se me ordena, para extirparlos de la superficie de la tierra, y que no perdonaré edad, sexo o condición; que ahorcaré, herviré, deshojaré, estrangularé i quemaré vivos a todos los herejes, rasgaré sus estómagos y las entrañas de sus mujeres, reventaré las cabezas de sus hi-

jos contra las paredes para aniquilar esa raza abominable; que al no ser dable hacerlo abiertamente, usaré secretamente la copa del veneno, la cuerda estranguladora, el puñal de acero o la bala de plomo, sin pa-

rar mientes en el honor, rango o dignidad ni autoridad de la persona, cualquiera que sea su condición. ya pública, ya privada, si así se me ordena hacerlo por cualquier agente del Papa, jefe de la Hermandad del

Santo Padre de la Compañía de Jesús.»

A les Esglésies de Barcelona, és reparteix cada diumenge un full que es titula «La Fiesta Santificada» imprès a la Tipografia Claret, carrer de l'Arquebisbe Claret, 45. Barcelona.

Al exemplar del dia 19 de febrer, pàgina tercera, en lloc preferent i enquadrat com si es tractés d'un anunci (consti que aquest full no publica anuncis) pot llegir-se el següent:

«LA CASA CATOLICA

GRAN TIENDA ESPAÑOLA DE OBJETOS RELIGIOSOS

Ponemos en conocimiento de nuestra clientela que acabamos de recibir una gran cantidad de objetos «piadosos» como són garrotes de la mejor madera, indispensables para todo católico que quiera practicar su religión.»